

HOMO LOCUM ORNAT, NON HOMINEM LOCUS*
(Світлої пам'яті Лесі Федорівни Буденко)

9 серпня 2014 р. відійшла у вічність Олеся Федорівна Буденко – багатолітній лаборант кафедри нової та новітньої історії зарубіжних країн, навдивовижу доброзичлива, чуйна і шляхетна людина, закохана у рідну землю. Саме такою запам'яталася вона колегам, студентам й усім, хто був знайомий з нею. Втрата Лесі Федорівни (зазвичай, саме так до неї зверталися) є украй болючою не тільки для родини, а й для всіх працівників і студентів історичного факультету, адже вона стала своєрідним еталоном відповідального й сумлінного працівника, зразком добropорядності й ввічливості.

Леся Федорівна Буденко (дівоче прізвище – Грех) народилася 18 серпня 1951 р. у с. Мацошин Нестерівського (нині – Жовківського) району Львівської області у релігійній і патріотичній сім'ї. Батько – Федір Степанович (швець за професією) брав активну участь в націоналістичному русі, за що був заарештований нацистами. Його запроторили до Освенціму, де ув'язненому судилося пережити всі жахіття табірних реалій і таки після війни повернутися додому.

У 1958–1966 рр. Леся Федорівна навчалася в Нестерівській середній школі № 1, після закінчення якої переселилася до обласного центру. Впродовж 1969–1975 рр. студіювала на вечірньому відділенні Львівського державного університету імені Івана Франка за спеціальністю “історія”, отримала кваліфікацію “Історик, викладач історії і суспільствознавства”. Водночас з навчанням, упродовж 1969–1972 рр. працювала маркувальницею Львівського заводу телеграфної апаратури, 1972–1974 рр. – коректором Львівського інституту Укрдипродортранс, з липня до листопада 1974 р. – бібліотекарем Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника АН УРСР.

З 12 грудня 1974 р. Леся Федорівна обіймала посаду лаборанта, а з лютого 1976 р. до вересня 2009 р. – старшого лаборанта кафедри нової та новітньої історії Львівського університету. Документація кафедри за час її роботи була завжди зразково оформлена. У свій час Леся Федорівна обиралася членом профбюро історичного факультету, профоргом кафедри нової та новітньої історії. Протягом усього часу залишалася безпартійною. У вільний від роботи час співала в університетському, а в роки незалежності України – у церковному хорі.

**Не місце прикрашає людину, а людина місце (лат.).*

У 1979–1980 н. р. проводила семінарські заняття з нової історії на III курсі історичного факультету. Зрештою, до подібного виду діяльності Лесі Федорівни не довелося звикати і в наступні роки, коли за потреби підміняла тих чи інших викладачів кафедри, котрі з поважних причин не могли провести заняття. Вона також постійно надавала методичну допомогу студентам у підготовці семінарських занять і написанні курсових та дипломних робіт.

У характеристиці від 15 жовтня 1979 р., за підписами завідувача кафедри Геннадія Кипаренка, партгрупорга кафедри Миколи Ратича і голови профбюро історичного факультету Василя Гордієнка, знаходимо змістовну оцінку роботи Лесі Федорівни:

За час роботи виявила себе як успішний, ініціативний і дисциплінований працівник... Всі покладені на неї обов'язки виконує акуратно і якісно... Скромна, ввічлива і коректна у відносинах з викладачами та студентами. Користується авторитетом у колективі.

Неодноразово відзначалася подяками за сумлінну працю та активну участь у громадському житті історичного факультету. Либонь, Леся Федорівна могла б працювати на кафедрі ще не один рік, але прикра автомобільна аварія й перенесена важка операція стали на заваді повноцінній діяльності, і як наслідок – звільнення з посади старшого лаборанта кафедри нової та новітньої історії зарубіжних країн за власним бажанням. Попри звільнення, Леся Федорівна не розривала контактів із колишніми співробітниками і постійно цікавилися життям кафедри, факультету й університету.

Леся Федорівна запам'яталась як уміла господиня, в якій на кафедрі завше панував зразковий порядок, а також як турботлива дружина й мати. У 1971 р. вона вийшла заміж за регулювальника Львівського заводу телеграфної апаратури Романа Андрійовича Буденка, у шлюбі з яким народилася донька Наталія. Годі було знайти щасливішої бабусі, коли донька і зять Ігор із часом подарували їй онуків – Ярину й Андрія. Іншим предметом гордості було довголіття матері, котрій цього річ минуло сто років. На жаль, підступна хвороба не дозволила Лесі Федорівні повторити родинне досягнення довголіття. Місцем її останнього спочинку став цвинтар у рідному Мацошині. Втім, смерть не може забрати зі собою спогади про світлий образ Лесі Федорівни, її щирі посмішки і таке сердечне запрошення почастиватись чаєм...

Колектив кафедри нової та новітньої історії зарубіжних країн